ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΣ

Ο ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΜΟΡΓΚΑΝ

Τοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΙΞΜΕΛΕΝ, Ἰατροῦ τῶν πειρατῶν τῶν Ἀντιλλῶν ἀπὸ τὸ 1666 ἕως τὸ 1672.

Γ'.

Μετὰ τὴν δραματικὴ περιπέτεια τοῦ μοναστηριοῦ τῶν καλογρήων, οἱ πειραταὶ τοῦ Μοργκὰν συνέχισαν τὸ δρόμο τους πρὸς τὸ Πουέρτο Μπέλλο. Τοὺς ἔλειπαν ὅμως ἡ τροφὲς κ' ἡ πεῖνα τοὺς εἶχε ἐξαγριώσει σὲ σημεῖω ἀφάνταστο.

Ὁ Μοργκάν, ὁ ὁποῖος ἤξερε νὰ ἐκμεταλλεύεται τὰ πάντα, σκέφτηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ καὶ στὴν περίστασι αὐτὴ τὴν πεῖνα τῶν ἀνδρῶν του γιὰ νὰ κυριεύση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα τὴν πόλι αὐτή, ἡ ὁποία καὶ ὀχυρωμένη ἦταν καὶ σημαντικὴ φρουρὰ εἶχε.

Γι' αὐτό, μόλις ἔφτασαν μπρὸς στὸ φρούριο τοῦ Πουέρτο Μπέλλο, χωρὶς νὰ χάνη οὔτε στιγμή, διέταξε ἐπίθεσι, μπαίνοντας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν του.

Πράγματι οἱ πειραταὶ ὥρμησαν ἀκράτητοι, μὰ οἱ Ἱσπανοί, ποὺ παραμόνευαν ἐπάνω στὸ φρούριο, τοὺς ὑποδέχτηκαν πολὺ ἄσχημα. Ἄδειασαν ἐπάνω τους ζεματιστὸ λάδι καὶ τοὺς προξένησαν ἔτσι τρομερὰ ἐγκαύματα, ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ οὐρλιάζουν φριχτὰ καὶ τοὺς ἀνέκοψαν τὴν πρώτη τους ὁρμή.

Συγχρόνως, τὸ μικρὸ κανόνι τοῦ φρουρίου ἄρχισε νὰ βάλη ἐναντίον μας κ' ἔτσι σὲ λίγη ὥρα εἴχαμε δώδεκα νεκροὺς καὶ καμμὰ δεκαπενταριὰ τραυματίας.

Δευτέρα ἐπίθεσις τῶν πειρατῶν, εἶχε τὰ ἴδια περίπου ἀποτελέσματα γι' αὐτοὺς κ' ἔτσι σὲ λίγο ἡ τάξεις τους εἶχαν ἀραιώσει σημαντικά.

Ὁ Μοργκὰν ἔβλεπε τώρα, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ κυριεύση τὸ φρούριο. Τὸ ἠθικὸ τῶν ἀνδρῶν του εἶχε κλονισθεῖ κ' ἂν ἐξακολουθοῦσε τὶς ἐπιθέσεις του μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, σίγουρα θὰ πάθαινε μεγάλη πανωλεθρία.

Γι' αὐτὸ διέταξε τοὺς πειρατάς ν' ἀνακόψουν τὴν ἐπίθεσί τους καί, συγκεντρώνοντάς τους, προσποιήθηκε δῆθεν πὼς ἀποσύρεται καὶ γυρίζει πίσω, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πῆγε καὶ κρύφτηκε σ' ἕνα μεγάλο δάσος ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ περίμενε νὰ νυχτώση γιὰ νὰ πραγματοποιήση τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε συλλάβει στὸ καταχθόνιο μυαλό του.

Οἱ πειραταὶ ὅμως πεινοῦσαν καὶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε νὰ φᾶνε. Τότε μέσα στὸ δάσος ἐκεῖνο εἶδα μιὰ φριχτὴ σκηνή, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσω σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Οἱ πειραταί, οἱ ὁποῖοι, ἀποσυρόμενοι ἀπὸ τὸ φρούριο, εἶχαν πάρει μαζύ τους καὶ τοὺς σκοτωμένους συντρόφους τους μὲ τὴν πρόφασι ὅτι θὰ τοὺς θάψουν, ρίχτηκαν ἐπάνω στὰ πτώματά τους.

Χωρὶς νὰ αἰσθάνονται καμμὰ φρίκη, καμμὰ ἀηδία γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαναν, ἄρχισαν νὰ τὰ κομματιάζουν καὶ νὰ τὰ τρῶνε μὲ πραγματικὴ ὄρεξι καννιβάλων. Πολλοὶ ἀτ' αὐτοὺς τὰ ἔψηναν καὶ ἄλλοι τὰ ἔτρωγαν ὠμά, χωρὶς ὁ παραμικρὸς μορφασμὸς νὰ διαγράφεται στὸ πρόσωπό τους. Εἶδα μάλιστα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ἕναν πειρατή, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἔσπασε τὸ κρανίο ἑνὸς σκοτωμένου συντρόφου του, ἔφαγε τὸ μυαλό του μὲ πραγματικὴ βουλιμία.

Μονάχα πέντ'—ἔξη ἀπὸ τοὺς πειρατάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ὁ ἴδιος ὁ Μοργκάν, δὲν ἔλαβαν μέρος στὸ ἀπαίσιο αὐτὸ γεῦμα.

Ὅταν οἱ πειραταὶ ἀπόφαγαν, ἐνέσκυψε ἕνα σμῆνος ἀπὸ κοράκια καὶ γύμνωσε ἐντελῶς ἀτ' τὶς σάρκες τους τὰ κόκκαλα τῶν σκοτωμένων.

Σὲ λίγο ὁ Μοργκὰν διάλεξε πέντε ἀτ' τοὺς ἄνδρές του καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε τὰ ροῦχα καὶ τοὺς ἄλειψε σὲ διάφορα μέρη τοῦ κορμιοῦ τους μὲ αἷμα, τοὺς διέταξε νὰ πᾶνε στὸ φρούριο τοῦ Πουέρτο Μπέλλο καὶ νὰ χτυπήσουν τὴν πύλη του, ζητῶντας δῆθεν ἄσυλο ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς. Θὰ τοὺς ἔλεγαν πὼς ἀνῆκαν σ' ἕνα καραβάνι Ἱσπανῶν, τὸ ὁποῖο, διασχίζοντας τὸν κόλπο, εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν σκοτώσει κι' εἶχαν γυμνώσει ὅλους τοὺς συντρόφους τους. Θὰ ἔλεγαν ἀκόμα πὼς αὐτοὶ εἶχαν σωθεῖ, προσποιούμενοι τοὺς σκοτωμένους.

Συγχρόνως ὁ Μοργκὰν τοὺς εἶπε, ὅτι σπὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς θὰ φρόντιζαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρτα τοῦ φρουρίου, σκοτώνοντας ἐν ἀνάγκη τοὺς φρουρούς της.

Οἱ πέντε πειραταί, χωρὶς νὰ φέρουν καμμὰ ἀντίρρησι στὸν ἀρχηγό τους, μισόγυμνοι ὅπως ἦσαν, ἔφυγαν ἀπ' τὸ δάσος καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ φρούριο. Βρῆκαν μάλιστα τὴν πύλη του ἀνοιχτή, γιατὶ οἱ Ἱσπανοὶ εἶχαν πιστέψει πὼς εἶχε ἐκλείψει πειὰ κάθε κίνδυνος. Χωρὶς μάλιστα νὰ τοὺς ὑποψιασθοῦν καθόλου, τοὺς δέχτηκαν μὲ καλωσύνη σὰν συμπατριῶτες τους, τοὺς ἔντυσαν καὶ τοὺς περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν.

Οἱ πειραταὶ δεχόντουσαν μ' εὐχαριστίες τὶς περιποιήσεις τους καὶ τὰ κατάφεραν μάλιστα, ὥστε νὰ τοὺς παραχωρηθῆ γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους καὶ ἕνα μικρὸ οἴκημα πλάϊ στὸ μεγάλο στρατῶνα, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴν πύλη τοῦ φρουρίου.

Ὅταν ἐνύχτωσε, οἱ Ἱσπανοὶ ἔκλεισαν τὴν πύλη τοῦ φρουρίου, ἀφίνοντας σ' αὐτὴν ἕνα μονάχα σκοτό, καὶ πῆγαν ὅλοι νὰ κοιμηθοῦν, ἔπειτα ἀπ' τὶς τόσες ἀγωνίες τῆς δραματικῆς ἐκείνης ἡμέρας.

Μὰ οἱ πέντε πειραταὶ ἀγρυπνοῦσαν... Κ' ὅταν ἡ ὥρα ἔφτασε μάμισι μετὰ τὰ μεσάνυχτα, βγῆκαν ἀτ' τὸ μικρὸ οἴκημα ποὺ ἔμεναν. Βλέποντας ὅτι ὅλοι στὴν πόλι κοιμόντουσαν, ἐπῆραν θάρρος καὶ τράβηξαν σούρνοντας πρὸς τὴν πύλη τοῦ φρουρίου...

Ὁ σκοπὸς ἔκοβε βόλτες νυσταγμένος.... Δὲν ὑποψιαζόταν ὁ φτωχὸς τίποτε, ὅταν ἔξαφνα εἶδε πέντε σκιὲς νὰ ὀρθώνονται μπροστά του.

Θέλησε νὰ φωνάξη στὰ ὅπλα, νὰ πυροβολήση, μὰ δὲν πρόφτασε. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πειρατάς, γρήγορος σὰν ἀστραπή, ρίχτηκε ἐπάνω του καὶ τοῦ κάρφωσε τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά, κόβοντάς του τὴ φωνὴ στὸ στόμα....

Ἀμέσως σωριάστηκε κάτω.

Χωρὶς νὰ χάνουν καιρό, οἱ πειραταὶ παραμέρισαν τὸ πτῶμα του καὶ τράβηξαν, ὄχι χωρὶς δυσκολία, τὶς μεγάλες ἀμπάρες τῆς σιδερένιας πύλης.

Ὅταν τὴν ἄνοιξαν, ἕνας ἀτ' αὐτοὺς μιμήθηκε τρεῖς φορὲς τὴ φωνὴ κάποιου νυχτοπουλιοῦ καὶ σὲ λίγο φάνηκαν ἀτ' ἔξω νὰ προχωροῦν καμμὰ ἑκατοστὴ σκιές. Ἦσαν ὁ Μοργκὰν κ' οἱ πειραταί του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκούσει τὸ συμφωνημένο σύνθημα καὶ προχωροῦσαν ἀθόρυβα.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν πύλη καὶ μπῆκαν μέσα, οἱ πέντε σύντροφοί τους τοὺς ὁδήγησαν στὸν στρατῶνα, ὅπου κοιμόταν ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως. Τὸν περιεστοίχισαν ἀτ' ὅλες τὶς μεριές, ἔχοντας τὰ ὅπλα τους προπεταμένα καὶ κατόπιν ὁ Μοργκὰν ὁ ἴδιος, κρατῶντας ἕνα δαυλὶ ἀναμμένο, προχώρησε κ' ἔβαλε φωτιὰ σ' ἕνα ὑπόστεγο, συνεχόμενο μὲ τὸ κεντρικὸ οἴκημα ποὺ ἦταν γεμάτο σανό.

Τὸ οἴκημα ἦταν ξύλινο καί, καθὼς φυσοῦσε καὶ ἀέρας ἐκείνη τὴ νύχτα, ἡ φωτιὰ δὲν ἄργησε νὰ πάρη δρόμο... Ὅταν πειὰ ἄρχισε νὰ καίγεται ἡ στέγη τοῦ στρατῶνος, τότε μόλις πῆραν εἴδησι οἱ στρατιῶτες ποὺ βρισκόντουσαν μέσα, ὅτι καιγόντουσαν.,.

Σὰν τρελλοὶ πετάχτηκαν ἀπ' τὰ κρεββάτια τους, τρέχοντας πανικόβλητοι νὰ βγοῦν ἔξω. Μὰ μόλις παρουσιαζόντουσαν, οἱ πειραταὶ ποὺ παραμόνευαν, τοὺς πυροβολοῦσαν καὶ τοὺς σκότωναν. Ἔτσι σὲ λίγο εἶχε σχηματισθεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα ἕνας σωρὸς ἀπὸ πτώματα, ὁ ὁποῖος ἐμπόδιζε τοὺς ζωντανοὺς νὰ βγοῦν ἔξω.

Τότε οἱ στρατιῶται στὴν ἀπελπισία τους, ζωσμένοι ἀπὸ παντοῦ ἀτ' τὴ φωτιά, ἔτρεχαν στὰ παράθυρα καὶ πηδοῦσαν ἀτ' αὐτά. Μὰ ὅσοι δὲν τσακιζόντουσαν στὴν πτῶσι τους, σκοτωνόντουσαν ἀτ' τὶς σφαῖρες τῶν πειρατῶν.

Ἡ μυρωδιὰ τῆς ἀνθρώπινης σάρκας ποὺ καιγόταν, εἶχε γεμίσει τὸν ἀέρα.

Ἐντωμεταξύ, ἀκούγοντας τοὺς πυροβολισμούς, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως εἶχαν ξυπνήσει καί, βλέποντας τὸν στρατῶνα νὰ καίγεται καὶ τοὺς πειρατὰς νὰ βρίσκωνται μέσα στὴν πόλι, κυριεύτηκαν ἀπὸ ἕναν ἀπερίγραπτο πανικό.

Κραυγὲς ἀπελπισίας κ' ἀπογνώσεως ἀντηχοῦσαν παντοῦ. Οἱ πειραταὶ σκότωναν τώρα τοὺς πολίτες ποὺ ἔτρεχαν γιὰ νὰ σωθοῦν φεύγοντας. Δὲν λυπόντουσαν οὔτε τὶς μητέρες, ἡ ὁποῖες ξεφώνιζαν σὰν τρελλὲς μὲ τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιά τους. Πολλὲς ἀτ' αὐτὲς τὶς τρυποῦσαν μὲ τὰ σπαθιά τους μαζὺ μὲ τὰ παιδιά τους.

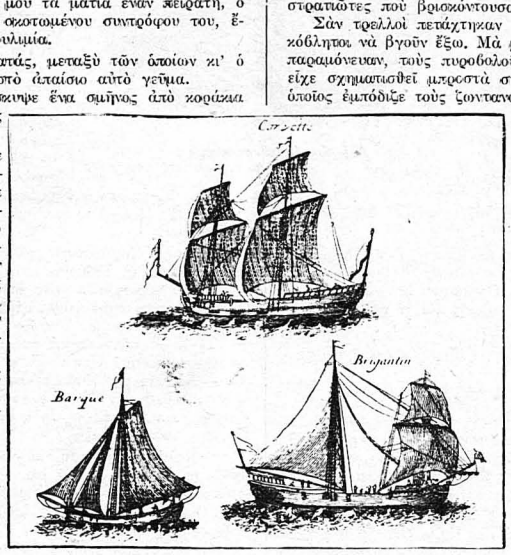

Πειρατικὰ πλοῖα τοῦ 17ου αἰῶνος.
(Σχεδίασμα τοῦ Αἰξμελέν)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.